నీవే నా!

కొప్పర్తి నారాయణమూర్తి బి. ఏ., యల్. టి., సాహితీసమితి.

డాక్టరుగారి భార్య పల్లెటూరి పిల్ల. ఈమె కాపురమునకువచ్చి సుమా రొక సంవత్సరము మాత్రమే యయినను పరమ పతివ్రతయనియు సుగుణరాశి యనియు నా గ్రామములో ప్రఖ్యాతిగాంచెను. తలిదండ్రులు తమపిల్లల కీమెను మాదిరిగా చూపి యట్లు నడచుకొనవలెనని చెప్పుచుండెడివారు; కాని యీమె భర్తవంటివాడు తమ పిల్లలకు పెనిమిటి కాకుండుగాక యని యీడు పిల్లలుగల వారెల్లరు భగవంతుని ప్రార్థించెడివారు. ప్రపంచమం దిప్పటికాలమున చెలరేగియున్న కృత్రిమనటనల కంట్లు కాయలు కాచునట్లుకాంచి కాంచి మహారసికాగ్రేసరుడనని మిక్కిలి విఱ్ఱవీగుచున్న డాక్టరుగారు వారి భార్యయందలి సహజ సౌందర్య సుగుణ సంపదల నెట్లు గ్రహించి యానందింప గలరు?

వేశ్యాలోలుడైన భర్తను సన్మార్గమున ద్రిప్ప నామె శక్తికొలది ప్రయత్నించకుండ లేదు; స్వభావసిద్ధములైన యామె చేష్టలు మనుజ స్వభావమును చాలవరకు కోల్పోయిన డాక్టరుగారి కేమియు రుచింపలేదు. ఉచిత రీతిని సద్బోధగావించుట కామెకు భర్త యాస్పదమీయ కుండెను. భోజనముచేయు టాలస్యముగ నాతడు గృహము వీడిపోవును. అందుచే నొకటి రెండు పర్యాయములు భోజన సమయమున నీవిషయమై యొక్కింత ప్రసంగింపబోయెను సుశీల. 'అయ్యవారిని చేయబోవ కోతి యాయెను' నన్నట్లాతడు విస్తరి విడిచిపెట్టి తటాలున లేచిపోయి వారమురోజుల వరకు నింటివైపు తిరిగి చూడలేదు. సుశీల యేమిచేయగలదు? కొంతకాలము లోలోన విచారించి తుదకు మనస్సును సమాధానపరచుకొనెను. చిన్ననాడు తన తండ్రి తన కుపదేశించిన హిందూవనితా ధర్మములే యామెకు ధైర్యము గొల్పెను. పతియే దైవము; ఆతని సౌఖ్యమును పెంపుచేయుటయే వనితాధర్మము; భర్త యిష్టమునకు వ్యతిరేకముగ మాటాడుట హిందూ యువతికి తగదని సుశీల యెంతయు చింతిల్లెను. పతినే యెల్లపుడును సంస్మరించెడిది. మగని దుష్ప్రవర్తనమును గూర్చి యిరుగుపొరుగువారు గ్రుచ్చిగ్రుచ్చియడిగినను నాతని చర్యల వెలిబుచ్చకుండ స్వగౌరవమును కాపాడుకొనుచుండెను. ఇట్టి సుశీలపై భగవంతుడు కరుణజూపకుండడని పలువు రనుకొనెడివారు.

ఒకనాటి యుదయమున నాసుపత్రిలో సన్నని చాకుతో నేర్పుగా గోళ్లను తీసికొనుచు మధ్యమధ్య దీర్ఘముగనావలించుచు

నొంటరిగ కుర్చీపై కూర్చునియున్న డాక్టరుగారి యెదుట నలుబదియేండ్ల మనుష్యుడు బుజముపై పిల్లవానిని వేసికొని యుండి నిలువబడి సవినయముగ నమస్కరించెను. మాటాడుట కెవరయినను దొరకిన చాలునని యెదురుచూచుచున్న డాక్టరు తమచేతిలోని పని నప్పటికి ముగించి యీ మనుజునితో సంభాషణ లోనికి దిగెను.

"ఆకుర్రాడు మీకుర్రాడి లాగే వున్నాడే!"

"చిత్తం బాబయ్యా! నిన్నరాత్రి......"

"మొన్నసాయింత్రం వీడు వీధిలో ఆడుకుంటూవుంటే చూశానే!"

"హఠాత్తుగా రాత్రి పదొకండు గంటలకి..."

"వాయువు కమ్మింది కదా!"

"లేదు బాబూ; ఏదో........."

"కడుపు నొప్పి వచ్చింది. పోతుందిలే అదెంత సేపు!"

"అదేం కాదండి! మామూలుగా..."

"బాలరోగమా! చురక వేశారా?"

"అబ్బె! మే మొక ముంగిసి పెంచామండి..."

"ముంగి కాటే కదా!"

"ఆముంగి దీపపు సెమ్మా పడగొట్టింది......"

"అయ్యో, పాపం; వొళ్లు కాలిందేం?"

"ఆచప్పుడికి పిల్లాడు ఉలికిపడి యేడవడం మొదలెట్టాడు..."

"ఓరి, ఇదేనా? ఊరికే భయపడ్డాడు; దీనికి ఔషధం ఎందుకు!"

"అప్పటి నుంచి పిలిస్తే పలకడం లేదు. మధ్యమధ్య కాళ్ళూ చేతులూ తన్నుకుంటాడు."

"ఓహోహో! ఇది సాధారణ రోగం కాదు..."

"బాబూ; ఒక్కడే కొడుకండి, లేక లేక పుట్టాడు. వీణ్ణిబతికించండి. మీమేలు మరచి పోను."

దీనికి ఘట్టి మందు వేస్తేనేగాని లాభం వుండదు. కొత్తసీసా విప్పాలి......"

"ఏలారక్షిస్తారో; మీఋణము తీర్చుకుంటాను; దయవుంచి......"

"ఏలా తీర్చుకుంటావు?" అనెను; డాక్టరు నవ్వుచు. ప్రక్కగదిలో డాక్టరు కొరకు నల్లుచున్న జేబురుమాలును చేతబట్టి కొని పై సంభాషణలు వినుచున్న కోమలి—ఈమె మంత్రసాని యని వేరుగ చెప్పనక్కర లేదు—కిటికీగుండ తలను దూర్చి మందహాసముతో

"మీకు సంగీతం నేర్పుతాడు. మీకు ఆ వొక్కలోటుకూడా తీరిపోతుంది!" అని తిరిగి చాటుకు పోయెను.

"అయితే నీకు సంగీతం వచ్చునా?"

"చిత్తం; ఏదో కొంత నేర్చుకున్నానండి చిన్నప్పుడు..."

"బాగా పాడగలవా?"

"ఈ రోజుల్లో పాటలూ సంగీతాలూ ఎవరిక్కావాలండి!"

"ఓయి వెఱ్ఱివాడా! సంగీతం లాంటి విద్యవుందా. సరసుడన్నవాడు సంగీతమంటే

చెవికోసుకోడూ!"

"తమకంత ఆదరముంటే రోజూ మీ యింటికి వచ్చి నాకు వచ్చిన శాస్త్ర విద్యా నేర్పుతానండి తమకు."

"నాకు వద్దులే; మా ఆడవాళ్లకి రోజూ ఒకగంట నేర్పుతూ వుండు కొంతకాలము; తరువాత చూద్దాం." అనుచు లోనికి జని బీరువానుండి సీసానొకదాని దీసి అందలి ద్రావకముతో మరికొన్ని ద్రావకముల కలిపి యొకసీసా కెక్కించి గంటకొక పర్యాయము సాయంకాలమువరకు నిమ్మని చెప్పి సీసాను రోగితండ్రికిచ్చెను. అతడు వంగి నమస్కరించి సెలవుతీసికొని వెడలిపోయెను.

పిమ్మట డాక్టరు తనలో తానిట్లు వితర్కించుకొనెను. "నాదు నడతకు నాభార్య చాల కుందుచున్నదనియు, ఇట్లే కొంత కాలము నేనుండిన నామె నాకై విలపించుచు మరణించుననియు పలువురు మిత్రులు నాతో చెప్పి నన్ను మందలించుచున్నారు......... నిజమే! ఇంటనేమియు పనిలేక తీరికగ నెల్లపుడునున్న నెవ్వరికైన మతి చలింపకమానదు. నామిత్రులు చెప్పినట్లు కొంతకాలమునకీమెకు పిచ్చిపట్టిన పట్టవచ్చును. అట్లయిన నామె వంటకుకూడ నిరుపయోగ మగుటయేకాక ఆమెను భరించుట నాకనవసరపు వ్యయమునకును మనోవైకల్యమునకును హేతువగును. ....సంగీతమునేర్చుకొను ధోరణినున్న యెడల కొంతవరకామెమనస్సు శాంతి నొందును. నాపై తలపు మరలును. ఆమెపై నాకు ప్రేమ కలదనికూడ నామిత్రులు నిశ్చయించుకొందురు. ఇప్పుడు నాకీ గ్రామమున నున్న చెడ్డపేరు కొంత తగ్గును......అప్పను; అదేయెత్తు!"

ఇట్లూహించుచు నింటికి జేరి స్నానాదుల గావించి భోజనమునకు విస్తరియొద్ద కూర్చుండెను. భార్య యెదుటనుండిన భోజనము సరిగా చేయకుండు టిదివర కెన్నియో సారులు తటస్థించుటచే, వంటకములనన్నింటిని వడ్డించి వంటయింటి మొండిగోడవెనుక నిలువబడి యుండి చూచుట వాడుక యాయెను, సుశీలకు. ఆ ప్రకారమే నేడును దూరముననుండి భర్త కడుపార భుజించుచుండెనో లేదోయనియు, చేసిన పదార్థము లాతనికి రుచించునో లేదో యనియు నాందోళన పడుచుండెను.

తలనించుక వంటయింటివైపు మరల్చి, తాజేసిన పనికి సిగ్గుపడుచున్నవాని కంఠస్వరముతో, "ఏమే!" అని మెల్లగ పిలిచెను, డాక్టరుగారు.

సుశీల యొడలు గగుర్పొడచెను. కట్ట తెగిన తటాకమునుండి వెలువడు జలప్రవాహమువలె నశ్రుజలము చెక్కిళ్లపై పారజొచ్చెను. ఒక్కింత తడవు సర్వావయవము లామె స్వాధీనము తప్పెను. రేయింబవళ్లు తాను సేవించుచున్న శ్రీమన్నారాయణమూర్తి తనకు సందేశము దెచ్చెనేమో యని తొలుత భ్రమించెను. నిర్జీవ ప్రతిమవోలె గోడకు జేరగిలబడెను.

"ఏమే! నిన్నే!"

ఈ రెండవసారి పిలుపామెను తిరిగి మానవలోకమునకు దెచ్చెను.

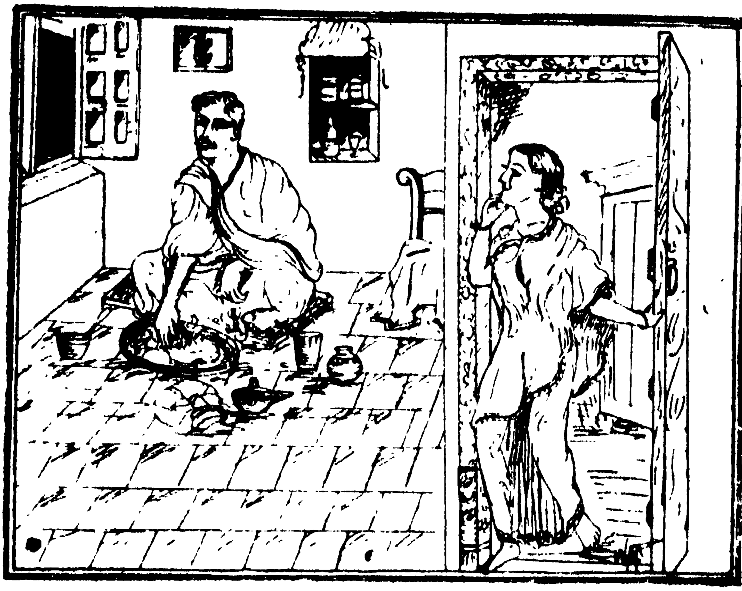

"ఊఁ" అని జవాబు అప్రయత్నముగ నామెనుండి వచ్చెను

"సంగీతము నేర్చుకుంటావ్?"

ఇట్టి ప్రశ్న కామె సిద్ధపడి యుండక పోవుటచే మాటాడ కుండెను. ఆమె జవాబున కీతడు నిరీక్షించకనే

"సంగీతం చెప్పడానికి ఒకణ్ణి కుదిర్చాను. ఇవాళ నుంచి మన యింటికి వస్తాడు. నువ్వు జాగ్రతగా నేర్చుకో." అనెను.

అంత భోజనమగుటచే నతడు లేచి యథాప్రకారముగ దుస్తుల ధరించి వెడలెను. వంటయింటి కొంగు పరచుక పరుండి సుశీల యేమేమో యోచించుకొను చుండెను.

"నేడు నానాథునకు నాపై నింత కరుణ గల్గుటకు కారణమేమయియుండును! ప్రతి దినమునకంటె నీదిన మాయన నెక్కుడు గౌరవింపలేదే! వంటకములు నెక్కువగ నెక్కువ రుచిగ చేయలేదే! భగవంతుడు చేయదలచిన వేళ కారణముండవలెనా? జగదీశ్వరుడు తలచిన నేమిజరుగకుండును. ఇంత వఱకు ప్రాణేశ్వరుడునను చూడకుండుటకు నే జేసిన తప్పేమి? అంతయు భగవద్విలాసము! పూర్వజన్మమున నాయొనర్చిన పాపము నీవిధమున నేననుభవింపవలసివచ్చెను ఎరుగకే దంపతులకెడ బాటుగావించితినో; నేడిగి యనుభవించుచుంటిని. నేటికి నా పాపమోచనము కానోపు! "ఏమే" అని నా పిలిచెను. అయ్యో! తలచిన సిగ్గగుచున్నది. నా పూజాఫలము నాకు చేకూరెను. ఎంతయో ప్రేమలేకున్న నన్నట్లు పిలుచునా? నేపలుకకున్న తిరిగి నను పిలిచెనే! పలుకు తెలియక "ఊఁ" అంటిని. లేకున్న నింకొకసారి "ఏమే" యని పిలిచి నన్నానందాబ్ధి నోలలాడించియుండునుగదా! ......హా, నాయానందమునకే నగ్గిపోవుచున్నానుగాని తొలిసారియే పలికియున్న నాను నెంతయో సంతసించి యుండునుగదా! ఆయనకు రెండవసారి ననుపిలువ నేమకూడ తప్పియుండును! సమయమునకు మనస్సు స్వాధీనము తప్పుటయు నాపాపమే! "ఏమే!...ఏమే! ...ఏమే!"...... అంత ప్రేమతో, అంత నెమ్మదిగ, అంత సుకుమారముగ, అంత సరసముగ, అంతముద్దుగ పిలిచినపుడు నే మొదట పలుక

కుండినపుడు నాథుడు ననుగూర్చి యేమనుకొనెనో? ఏమనుకొనినను ఆయన తప్పులేదు. ఎప్పుడాయన ననుజూచునా యని వేచియున్న నన్నాయననోటినిండ పిలచినపుడుకూడ సమయము దాటజేసితినే! నావంటి మాంద్యురాలు, నిర్భాగ్యురాలు, పాపిని, క్రూరురాలు, భువినుండునా? ఇట్టి దానిని భర్త యగౌరవింపకుండునా? ఆయన పాదములపై నెరగి యేడ్చి రక్షించుమని వేడిన నను దరిజేర్చకుండునా? అయ్యో! వెడలెనుగా! వెడలునప్పుడు "ఏమే" యని పిలచియుండను పోలేదే!........... లోకులెన్ని యనుకొనిననేమి? నానాథునికి నాపై నిక్కమైన ప్రేమగలదని నాకు తెలియును గాని వారలేమెరుంగుదురు? ఎంతయో ప్రేమలేకున్న నాకు సంగీతము నేర్పుటకు కుదిర్చియుందురా? నాకు సంగీతమురాకుండుట కాయన యెంతవిచారపడుచున్నారో! "జాగ్రతగానేర్చుకో" అని చెప్పివెళ్ళిరి. ఎన్ని దినములకు నానాథుని మెప్పించునట్లు పాడగలనో! అప్పుడేకదా యాయన మనోభీష్టము తీరును! అప్పుడేగదా నాజన్మ సార్థకమగును! తల్లీ! శారదా! నాకీవిద్య ప్రసాదించుము. నమ్మికొలచినవారి యభీష్టములు నెరవేర్చు బాధ్యత దేవతలకులేదా!......... ఏమి నా వెఱ్ఱి? దైవానుగ్రహముకల్గెను గనుకనే నా నాథుడు నాపై ప్రేమజూపెను. ఆ యనుగ్రహమువలననే పతిసేవసేయు సామర్థ్యముకలుగకపోదు,........"

కొంతసేపటికి లేచి భోజనముచేసి సంగీతముచెప్పువాడింకను రాలేదనుకొనుచు చావడిలోకూర్చుండెను.

భార్యకు సంగీతమునేర్పుటకు డాక్టరుగారిచే నియమింపబడిన మంగలి వెంకటస్వామి మధ్యాహ్నము రెండుగంటలకు డాక్టరుగారింటికి వచ్చెను. తన సంగీతవిద్యను పరీక్షించి యానందించువారు లేరను చింత వెంకటస్వామిని పీడించుచుండెను. తనతో నీవిద్య నశించుననికూడ నాతనిభయము. గొప్పవారింట్ల స్త్రీలకిదివరకెన్నడును సంగీతమునేర్పు భాగ్యమాతనికి పట్టియుండలేదు. అందుచే నాతడును వీలయినంతత్వరలో, అమితమైన యుత్సాహముతో, కావలసినయుపకరణములతో డాక్టరుగారియింటికి వచ్చెను. సుశీలకూడ మిక్కిలి యాదరముతో విద్యనభ్యసించ నారంభించెను. సుశీల విద్యను సూక్ష్మముగ గ్రహించెడిది; ఎక్కువగ నేర్చుకొనవలెనని యభిలాషయు, నేర్చుపట్ల పూనికయు గలిగియుండెను. వీనికి వెంకటస్వామి సంతసించుచుండెను. ఆమె కంఠమునందు మార్దవమున్నదని పలుమారతడు మెచ్చుకొనెను. తనకువచ్చిన విద్యనంతను సుశీలకు వీలయినంత త్వరలో నేర్పవలెనను పట్టుదలతో తనకు తీరిక యయినపుడెల్లవచ్చి సుశీలకు విద్యాభ్యాసము గావించుచుండెడివాడు, వెంకటస్వామి. భర్త మెప్పుబడయు నంతవిద్యను శీఘ్రమున నేర్చుకొను నిచ్ఛతో దీక్షగా కృషిసల్పుచుండెను, సుశీల.

ఇట్లాఱుమాసములు గడచెను. సంగీతమందు గురువును మించినదాయెను, సుశీల. సంగీతవిషయమయి భర్త తనతోడ ప్రసంగించునేమోయని యనుదిన మాశతో వేచి

యుండెడిదిగాని, ఆయన యీమాటయే మరచిపోయెను. ఒకదినమున ధైర్యముబూని యీవిషయమై కదిపెనుగాని డాక్టరుగారు చెవిని పెట్టకుంటచే సుశీల యూరకొనవలసి వచ్చెను. ఎన్నటికైనను మరల భర్తకు దయపొడమకుండునా యను ఆసయే సుశీల ప్రాణముల నిలువబెట్టెను.

రెండుగంటలలో తనకుమారుని రోగమును బోగొట్టిన డాక్టరుగారియెడల వెంకటస్వామికి గాఢ విశ్వాసము కుదిరెను. ఆయన భార్యను కేవలము తన పుత్రికగాభావించి ప్రేమించుచుండెను. అతనికి సుశీల దురవస్థ తెలియకపోలేదు; తెలిసి యేమిచేయగలడు? పెద్దయుద్యోగములుచేయు మిత్రుల యుపదేశముల పెడచెవిని బెట్టిన డాక్టరుగారికీతడు సలహానొసగ సాహించుట్లు? సుశీల తెలివితేటలుగలదనియు, సుగుణముల ప్రోగనియు, పతిచేయుచున్న యగౌరవమున కామె యెంతమాత్రము పాత్రురాలుకాదనియు తనలోతానెన్నియోసారులు తలపోసికొనియుండెను. ఆమెయెదుట నీవిషయమును ప్రస్తాపించుటనుచితమని యూరకుండెను. వెంకటస్వామి సుశీలకు చెప్పగల్గినవిద్య యింకలేదు.

ఒకనాటి సాయంకాలమున తానింటికేగుసమయమున సుశీలనుగని,

"అమ్మా! యికనేనిచ్చటకు రానవసరము. మీరింకటమీరే కృషిచేయవచ్చును."

"ఇంకా తగినంత విద్యరాలేదని నా నమ్మకం" పాపము తనభర్త తన్ను మెచ్చుకొనకుండుట యామెకు సంశయముకల్గించెను. యథార్థమును కనిపెట్టి, "బాబయ్యగారు మీ విద్యను పరీక్షించి నాకు బహుమతి యిచ్చిందాకా వస్తూనేవుంటా."

సుశీల యొక్క నిట్టూర్పువిడచెను. వెంకటస్వామి కన్నులు బాష్పపూరితములయ్యెను. విచారించిన లాభములేదని తలచి సెలవుతీసికొని యాతడు వెళ్ళెను.

ఆ రాత్రియంతయు నాతని మనస్సు తొట్రుపడెను. ఏదియో యాలోచించుచుండెను. ఇంటియొద్ద నున్నపు డొక్క నిమిషమైన చంకదింపని తన ముద్దుకుమారునయిననారాత్రి యాతడు పలుకరించనేలేదు.

మరునాటి యుదయమున ఆసుపత్రిలో డాక్టరుగారిని దర్శించి వెంకటస్వామి వినయపూర్వకముగా ననెను,

"అమ్మగారికి నాకు వచ్చిన విద్యను నేర్పడమయింది......"

"అప్పుడే!"

"ఎన్నాళ్లు కావాలండి? నాకు వచ్చిన విద్యయెంత!"

"ఇంతేనా! ఇంకెవ్వరూ సంగీతం నేర్పే వాళ్లు లేరూ?"

"లేకేమండి? అక్కడక్కడ వుంటారు."

"అదిగాదు; నువ్వెరుగున్న వాళ్లలో వున్నారా?"

"(కొంచె మాలోచించి) ఒక ఆమె వుందిగాని......"

"యెక్కడెక్కడ?" డాక్టరుగారికి ఆత్ర మెక్కువాయెను.

"బెజవాడలో..."

"ఏకులం?"

"ఏకులమయితే లెంకి; భోగంది."

"అయితే, అది ఇక్కడకు వచ్చి వుండి చెప్తూవుందా?"

"కులానికి భోగంది; కాని వృత్తికి అటువంటిది గాదు."

"మరేం వృత్తి, దానిది?"

"సంగీత సభలలో పాడి బహుమతి పొందుతూవుంటుంది."

"నేను నమ్మను; భోగందేమిటి, ఆవృత్తి కాకపోవడమేమిటి?"

"భోగం కో యెవకో బాగా తెలియదు. ఆమె వొక్కత్తే యెప్పుడూ ఇంట్లో వుంటుంది. ఆమె పరులకంటికి సాధారణంగా కనబడనే కనబడదు."

"అయితే మనింటికి వస్తుందా?"

"నేనూ, ఆమెకొల్లి ఒక్క గురువు దగ్గరే చదువుకున్నాము. ఆమె సభలుచేసేటప్పుడు నాకు కబురుపంపించి కూడా తీసుకువెడుతూ వుంటుంది."

"నువ్వు వెడితే దాన్ని తీసుకు రాగల వన్నమాట!"

(సంశయముతో) "తీసుకురాగలను గాని ఆట్టే రోజులుంటుందని తోచదు."

"అక్కడి దాకికే డబ్బు యిస్తే సరి, మహాచక్కా వుంటుంది! తీసుకొద్దూ, తరువాత సంగతి నే చెపుతాను."

"ఇది ఎన్నో కేసు?" అనెను మంత్రసాని ప్రక్కగది నుండి నవ్వుచు.

"డబ్బుకోసం ఇప్పుడది చూడడం లేదు. డబ్బు కావలసినంతవుంది ఆమెకేం!"

"మరేమిటి దాని యిష్టం?"

"తగినవాణ్ని చూసి అతనితో యావజ్జీవము ఉండి పోదామని......"

"ఇదిగో ఈపది రూపాయిల నోటు తీసుకెళ్లి రేపు మోటారుమీద దాన్ని తప్పక తీసుకురా. త్వరగా వెళ్లు. ఇవాళ మోటారు తప్పిపోతుంది లేకపోతే."

వెంకటస్వామి నోటు తీసుకొని పదియడుగులు పోవగానే, డాక్టరు వెనుక వెళ్ళి యూతని కేకవేసి పిలిచి రహస్యముగ నెద్దియో మాట్లాడెను.

మంత్రసాని తనలో నిట్లు సణగుకొనెను, "వీడెందరి నయినా మోసపుచ్చగలడు. మాటల డంబమేగాని మరేమీ లేదు. ఆశపెట్టడం బాగా తెలుసును వీడికి. నాకొంప తీసేడు ఈ డాక్టరు. వీడికి తగినది నగరాజేగాని మరొకత్తె కాదు. ఈవృత్తాంతమంతా దానికి జేరేస్తే వీడికి తగిన ప్రాయశ్చిత్తం జరుగుతుంది."

పదిగంట లయినది. ఆసుపత్రి విడిచి డాక్టరుగారు వారియింటికి భోజనమునకేగిరి. మంత్రసాని నగరాజింటికి జనెను; ఉన్నవానితో లేనివానినికూడ చేర్చి డాక్టరుగారి మీద చాడీలను నూరిపోసెను. డాక్టరుకు నగరాజు మీద కంటె భార్యమీదనే యెక్కువప్రేమ యనియు, ఆమెకు సంగీతము నేర్పుటకు విద్వాంసురాలిని చెన్నపట్నం నుంచి నెల కేబది రూప్యముల జీతముపై తెప్పించు చున్నట్లునూ మంత్రసాని నొక్కి నొక్కి చెప్పెను. నగరాజు

కోపోద్రేకముచే నుడలు మఱచెను. మంత్రసాని మంత్రముపారుట గ్రహించి నగరాజును విడిచి పోయెను.

డాక్టరు సుమారు పంద్రెండు గంటలకు యథావిధిగ నగరాజును దర్శింప బోయెను. ఎంత ప్రార్థించినను నగరాజు ప్రసన్నురాలు కాలేదు. "ఛా! యీపాడుముండను ప్రార్థించవలె మేమి"టనుకొని లేచి వెళ్లిపో నుద్యుక్తుడై యుండ, నట్లుచేసిన తాను రసికుడనిపించుకొనడని సంశయించి తిరిగి తనచేతనయిన యెల్లవిధముల నామెను సమాధాన పరుప జూచెను. తుదకా వేశ్య ముసుగుదీసి మంచముపై నుండి లేచి గదితలుపు వైపు పోవుచు నెక్కవరమును ప్రసాదించెను. "నీ భార్యగారుంటే నేనులేను; నేనుంటే నీపెళ్లాం వుండరాద"నుచు చురుకుగ నడచుచు పొరుగింటికేగి కూర్చుండెను. డాక్టరు మూడు గంటలవరకు విచారించుచు శయ్యపై మేను జేర్చి యుండెను. నిద్ర ర్పువిడచి తటాలున లేచెను; ఆతని ముఖమప్పటున మనోనిశ్చయమును ప్రకటించెను. వేగముగ ఆసుపత్రికిపోయి లోపలి గదిలో మూలనున్న బీరువానుండి చిన్నసీసా నొకదాని తీసి కోటులోపలి జేబులో వైచికొని తనకుర్చీని జేరు సమయమున వెంకటస్వామి చిరునవ్వుతో యెదుటబడెను.

"ఇదేం! నువ్వు వెళ్లనే లేదా?"

"వెళ్లకుండానే పని జరిగింది!"

"ఎట్లా? యెట్లా?"

"నామాట తీసెయ్యదని నె నెరుగుదును. అందుచేత టెలిగ్రాము యిచ్చాను. అందిన తక్షణం ప్లెజర్ కారు (Pleasure car) చేసుకొని వచ్చేసింది."

"ఘటమయిన వాడవు!"

"ఇదంతా మీ సంకల్పం......"

"దాని నెక్కడుంచావు?"

"ప్రస్తుతం మాయింట్లోనే వుంది."

"అదిగో! మంత్రసానిముండ వస్తూవుంది. మనం ఇంటికి పోదాం రా!" అని వెంకటస్వామిని డాక్టరు తనగృహముచేరెను. నాటి రేయికి వలయు యేర్పాట్లన్నియు చర్చింపబడినవి. తగిన యేర్పాటులు చేయుట కనుకూల మిచ్చుటకు డాక్టరుగారు ఏకాంతము పోవుచు వెంకటస్వామితో 'జాగ్రత సుమా' యని చెప్పెను. వెంకటస్వామి సుశీలను పిలిచి "అమ్మా! నామనవి చిత్తగించరా?" యనిగీసముగ నడిగెను.

"నామనస్సు కాస్త యిష్టంగాలేదు."

"అమ్మా! కులానికి నేను తక్కువవాడ నయినా వయస్సులో తమకంటె పెద్దవాణ్ణి. మిమ్మల్ని చూస్తే నాకడుపు కరిగిపోతూవుంది. నేను చెప్పినదానిలో ప్రమాదం కలిగించేది ఏముంది?"

"భర్తనుమోసముచేయుటకు"నేనిష్టపడను.

"ఇందులో మోసమేముంది? మీరు పాడుతూవుంటే ఆయన వింటారు. వినకూడదా?"

"చాటుననుండి యేలపాడవలెను? ముసుగువేసుకొని యేల ఆయన యెదుట పడవలెను?"

"తలచిన కార్యం జరగడానికి!"

"ఇంకొక మార్గములేదా?"

"నాకు కనబడదు. ఇంత శ్రమ పడి యింతవరకు సాగించాను. కొనసాగు తుందని నా నమ్మకం. తప్పదు! ముమ్మాటికి నిశ్చయం. రాత్రి నేను చెప్పినట్లు మీరు చేయకపోతే మోసముచేసానని నన్ను చంపుతారు, డాక్టరుగారు. నామాట విని నన్ను రక్షించండి." అనుచు సుశీల కాళ్లపై బడెను వెంకటస్వామి. సుశీల మోమునందించుక సమ్మతి స్పష్టపడెను. ఆతడు లేచి పదినిషము లామెకేదియో బోధించి వెడలిపోయెను.

డాక్టరుగారు ఆరుగంటలకే యిల్లుచేరిరి. ఏడుగంటలకే తొందరగా భుజించి యించుక విశ్రమించి గడియారమునుచూచి యింకను రాలేదేమని యనుకొని వెంకటస్వామి యింటి కరిగెను.

"ఏమోయ్! భోజనమయిందా?"

"నాది అయింది. ఆమె వండు కుంటూ వుంది."

"హోటల్ నుంచి తెప్పించలేక పోయినావా?"

"అబ్బో! ఆవిడకు చాలానియమాలున్నాయి. సొంతంగా వండుకుంటేనేగాని భోజనం చెయ్యదు!"

"తొందరగా కానియ్యమను, మరి..."

"ఏర్పాట్లు అన్నీ జరిగేసరికి ఆమె భోజనం అవుతుంది."

"ఇంకా నేను చెప్పిన యేర్పాట్లుచెయ్యనే లేదా!"

"ఏదీ! మంచం సద్దుతూవుంటే ఈవిడ కబురు పంపింది. వచ్చేశాను. ఎంతసేపండి, ఒక్క అరగంట పని. నేను మీయింటికి వెడతాను. మీరొక గంటసేపు ఆసుపత్రికేసి షికారు వెళ్ళిరండి. ఒకటిరెండు సంగతులు ఇంకా ఆమెతో చెప్పవలసి వున్నవి."

"సరే, నేను వెడతాను. నువ్వు అదేదో చూడు."

చావడి మీదనున్నగది శృంగారింపబడినది. అందు చక్కగ శయ్య యమర్చబడినది. ఆగదిలో క్రింద తివాచిపై వీణె యుంచబడెను. గదిగుమ్మమున కెదురుగ చావడిలో కుర్చీయుండెను. గదిలో సన్నని వత్తిగల దీప (Bedroom light) ముండెను. చావడిలో వ్రేలాడు దీపముండెను. సుశీల గదిలో ప్రవేశించి యుండెను.

డాక్టరుగారు గుమ్మములో నిలువబడి వెంకటస్వామిని పిలువ నాతడును గుమ్మములోనికి వచ్చెను.

"అదెక్కడుంది?"

"మీరు చెప్పిన చోటనే!"

"అది కాదు-నీశిష్యురాలు?"

"ఆవిడకు అప్పుడే అవుషధం పట్టిచ్చి గంటయింది. గాఢనిద్రలో వుంది. మీరిచ్చే ఔషధాలు అన్నీ బహుచక్కగా పని చేస్తాయండీ!"

"అది ఔషధం తాగదనుకొన్నాను."

నేను మెల్లగా బోధించి తాగించాను గాదూ!"

"బలే వాడవురా నువ్వు! దానిపేరేవరు? అది వచ్చిందా?"

"అన్నీ సిద్ధం చేశాను. మీరు రావడమే తరువాయి."

"అయితే, నే చెప్పిన సంగతి కదిపావా?"

"కదిపాను గాని అది ఫలించలేదు. మీతో ఏకాంతంగా మాట్లాడడానికి మాత్రం ఒప్పించేసరికి తాతలు దిగివచ్చారు."

"సరేలే; తరువాతి సంగతి నే చూసుకుంటాలే!" అనుచు డాక్టరుగారు చావడిలో కుర్చీపై సుఖాసీనులైరి. వెంకటస్వామి గదిలోనికి వెళ్ళి ఫిడేలు పుచ్చుకొని వాయించుట ప్రారంభించెను. సుశీల వీణను వాయించుచు గాత్రముతో పాడుచుండెను. ఆమె మోము చూడవలెనని వంగివంగి డాక్టరు చూచెను గాని యామె తలుపుచాటుననుండుటచే కనపడదాయెను. ఆయన కెదురుగ వెంకటస్వామి కూర్చుండెను; అతడు డాక్టరు మోమునందలి మార్పులనుబట్టి యాయన భావముల గమనించుచుండెను. "ఓహోహో! హాయ్ హాయ్" యనుచు మధ్య మధ్య తలవిసరుచుండెను డాక్టరుగారు. గానమింపుగనున్నను ముందాయన చేయవలసిన కార్య మున్నదిగనుక వెంకటస్వామిని పిలిచి ముగింపమని చెప్పి యాతని సెలవనుగ్రహించెను. తాను గదిలోనికరిగి శయ్యపై కూర్చుండెను.

"ఇలా ఒక్కమారురా"

"ఎందుకు?"

"మాట్లాడాలి"

"ఇక్కడనుంచే మాట్లాడవచ్చును."

"రహస్యం చెప్పాలి"

"కొత్తమనిషితో రహస్యమేముంటుంది"

"ఒక్కమాట విని వెళ్ళు..... "

"వెంకటస్వామీ!......"

"వొద్దు వొద్దు! వాణ్ని పిలవకు" అనుచు తానామె చెంత జేరి తాకబోయెను.

"ఇలా చేస్తే నే వెళ్ళిపోతాను..."

"నిన్ను తాకనుగాని, నే నొక్క మాట చెప్తాను విను. నా స్థితి గతులు వెంకటస్వామివల్ల నీకు తెలిసేయుండును. నీసమాచారమునుకూడ అతడు నాతో చెప్పాడు. నీవు నాపాలిట రంభవలె చిక్కితివి. నిన్ను నా పంచప్రాణములకంటె యెక్కువగా చూచుకుంటాను. నన్ను కన్నెత్తిచూడవూ?"

"నేనుకూడా ఒక్కమాట చెపుతాను వినండి. నాకు ఒక నియమమున్నది. నన్ను తప్ప మిగిలిన స్త్రీలను తల్లులవలె చూస్తానని ఘోర ప్రమాణము చేసినవాని తప్ప నే నన్యునివరింపను. అట్టివానిని నే దైవముగా చూసుకుంటాను. ఆయనే నాభర్త; ఆయనే నాసర్వము........"

"ఏ ప్రమాణము చేయమంటే అది చేయడానికి సిద్ధంగానున్నాను......"

"ఎందుకొచ్చినమాటలండీ! భార్యయున్నవాని కెట్లు ఇంత ఘోర ప్రమాణకం చేయుటకు వీలుపడును?"

"అదా నీసందేహం? ఇదివరకే ఆ అడ్డు తీర్చడానికి ప్రయత్నం చేశాను. (జేబులోనుండి సీసాను తీసి) ఇదిగో దీనితో ఒక్క నిమిషములో దాన్ని ఈలోకంలో లేకుండా చేస్తాను......"

సుశీలకు కాళ్ళాడకున్నవి. తల తిరుగు

చున్నది. తన భర్త యిట్టి కృత్యమునకు సాహసించునని ఎన్నడు ననుకొనలేదు. వెంకటస్వామి చెప్పియున్నట్లు ధైర్యమును తెచ్చుకొని ప్రవర్తింపవలెనని గుర్తెరిగి.

"ఆ పాపంకూడా నాకెందుకు?......"

"ఇదిగో! ఇలాచూడు" అనుచు నామె ప్రక్క చేయి వేయిబోయెను. సుశీల తప్పించుకొని గదివిడిచిపోవనున్నది.

"ఇదిగో! ఆఖరుమాట! నన్నువిడిచి వెళ్ళావంటే ఈసీసాలో విషము తాగుతాను. చూడు, చూడు!" అనుచు సీసామూతతీసి దాని నోటియొద్ద బెట్టుకొని త్రాగనుద్యుక్తుడయి యుండెను. తటాలున సీసానందుకొని, ఆపాదమస్తకము కప్పియున్న ఉల్లిపొరవంటి వస్త్రమును తొలగించి డాక్టరు మోముదగ్గర తన మోమును చేర్చుచుండ, "సీనేనా" అని మొక్క యరఘనరచెను, డాక్టరుగారు కాలు చేతులు వణకుచుండెను; ఆయన నోట మాట లేదు. వెర్రిచూపు చూడసాగెను శయ్యపై మూర్ఛిల్లి పడియుండెను.

"ఇంత యెందుకు? నేనేగా" అనుచు నాతని ప్రక్కను చెమట తుడుచుచు విసరుచు కూర్చుండెను, సుశీల. కొంతసేపటికి తెప్పిరిల్లి "ఏమే!" అని పిలిచెను.

"ఓయ్, నేనిక్కడే వున్నాను. ఇలా చూడండి"

"నన్ను క్షమించావంటేనేగాని నీమొగముచూడలేను. చక్కగా నాకుబుద్ధి నేర్పితివి. నీమేలు మరచిపోలేను."

"నే చేసిందేముంది; దైవమూ, వెంకటస్వామీ చేసారు నాకీ మహోపకారము!"

ఈరీతిగా వెంకటస్వామి డాక్టరుగారి ఋణముతీర్చివైచెను. నాటినుండి డాక్టరుగారు పరస్త్రీని కన్నతల్లివలె చూచెడివారు. భగవంతునియందు సుశీలమ్మకు భక్తి విశ్వాసములు మెండాయెను.